ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 6ης Σεπτεμβρίου 2013 *

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν για να εμποδιστεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας»

Στην υπόθεση T-24/11,

Bank Refah Kargaran, με έδρα στην Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τον J.-M. Thouvenin, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον M. Bishop και τη R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη αρχικά από τους F. Erlbacher και M. Κωνσταντινίδη και στη συνέχεια από τους A. Bordes και M. Κωνσταντινίδη,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο, πρώτον, αίτημα να κηρυχθεί ανεφάρμοστη επί της προσφεύγουσας η απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), δεύτερον, αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1), και του κανονισμού (ΕΕ) 1263/2012 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ L 356, σ. 34), καθώς και όσων μελλοντικών κανονισμών συμπληρώσουν ή αντικαταστήσουν τους κανονισμούς αυτούς, μέχρι τη δημοσίευση της οριστικής αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα, τρίτον, αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81), της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11), και της αποφάσεως 2012/829/ΚΕΠΠΑ του

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2012, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 356, σ. 71), καθώς και όσων μελλοντικών πράξεων συμπληρώσουν ή αντικαταστήσουν τις πράξεις αυτές μέχρι τη δημοσίευση της οριστικής αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα, και, τέταρτον, αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων που περιλαμβάνονται στα έγγραφα της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, K. Jürimäe και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Μαρτίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, η Bank Refah Kargaran, είναι ιρανική τράπεζα.

2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που ελήφθησαν για να ασκηθεί πίεση στο Ιράν προκειμένου να παύσει τόσο τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως όσο και την ανάπτυξη συστημάτων εκτοξεύσεως πυρηνικών όπλων (συλλήβδην στο εξής: διάδοση των πυρηνικών όπλων).

3 Στις 26 Ιουλίου 2010 η προσφεύγουσα ενεγράφη στον κατάλογο των οντοτήτων που συμβάλλουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, ο οποίος περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39).

4 Συνέπεια των ανωτέρω είναι ότι η προσφεύγουσα ενεγράφη στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 195, σ. 25). Η εγγραφή αυτή είχε ως αποτέλεσμα τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας.

5 Στην απόφαση 2010/413, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρέθεσε την ακόλουθη αιτιολογία όσον αφορά την προσφεύγουσα:

«Η [προσφεύγουσα] έχει αναλάβει διάφορες εκκρεμούσες συναλλαγές της Τράπεζας Melli εξ αιτίας των κυρώσεων που έχει επιβάλει στη δεύτερη η Ευρωπαϊκή Ένωση.»

6 Η ακόλουθη αιτιολογία παρατέθηκε σχετικά με την προσφεύγουσα στον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010:

«Η [προσφεύγουσα] έχει αναλάβει διάφορες εκκρεμούσες συναλλαγές της Τράπεζας Melli εξ αιτίας των κυρώσεων που έχει επιβάλει στη δεύτερη η Ευρωπαϊκή Ένωση.»

7 Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι περιελήφθη στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και σε αυτόν του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

8 Με έγγραφο της 8ης Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να αναθεωρήσει την εγγραφή της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και σε αυτόν του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

9 Η εγγραφή της προσφεύγουσας στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 διατηρήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81).

10 Με την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 με τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 281, σ. 1), το Συμβούλιο περιέλαβε την προσφεύγουσα στο παράρτημα VIII του τελευταίου κανονισμού. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύτηκαν βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

11 Η αιτιολογία που παρατέθηκε στον κανονισμό 961/2010 είναι ίδια με εκείνη που παρατέθηκε στην απόφαση 2010/413.

12 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο απάντησε στο από 8 Σεπτεμβρίου 2010 έγγραφο της προσφεύγουσας εκθέτοντας ότι, κατόπιν επανεξετάσεως, απορρίπτει την αίτηση της προσφεύγουσας να διαγραφεί το όνομά της από τον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και από αυτόν του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Το Συμβούλιο διευκρίνισε συναφώς ότι, εφόσον ο φάκελος της υποθέσεως δεν περιείχε νέα στοιχεία που να δικαιολογούν μεταβολή της θέσεώς του, η προσφεύγουσα πρέπει να συνεχίσει να υπόκειται στα περιοριστικά μέτρα που προβλέπουν οι εν λόγω πράξεις.

13 Με έγγραφο της 12ης Ιανουαρίου 2011, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να της γνωστοποιήσει τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε για να λάβει έναντι αυτής τα περιοριστικά μέτρα.

14 Με έγγραφο της 22ας Φεβρουαρίου 2011, σε απάντηση της αιτήσεως αυτής, το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα αντίγραφο κατατεθείσας από κράτος μέλος προτάσεως για τη λήψη περιοριστικών μέτρων.

15 Στις 29 Ιουλίου 2011, η προσφεύγουσα απέστειλε στο Συμβούλιο νέα αίτηση να διαγραφεί το όνομά της από τον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Υποστήριξε συναφώς ότι τα στοιχεία που ανακοινώθηκαν στις 22 Φεβρουαρίου 2011 δεν είναι αρκούντως εμπεριστατωμένα.

16 Η εγγραφή της προσφεύγουσας στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010 δεν επηρεάστηκε από την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11).

17 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι διατηρήθηκε η εγγραφή του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και σε αυτόν του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Εξέθεσε ότι, ελλείψει νέων στοιχείων, παραμένει δικαιολογημένη η αιτιολογία που παρατέθηκε στις εν λόγω πράξεις.

18 Με έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 2012, η προσφεύγουσα υπέβαλε εκ νέου τις παρατηρήσεις της και ζήτησε να ανακοινωθεί το σύνολο των στοιχείων στα οποία το Συμβούλιο στηρίχτηκε κατά την έκδοση της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011.

19 Το Συμβούλιο απάντησε στην αίτηση της προσφεύγουσας με έγγραφο της 21ης Φεβρουαρίου 2012, στο οποίο επισυνάφθηκαν τρία έγγραφα.

20 Με την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 με τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 88, σ. 1), το Συμβούλιο περιέλαβε την προσφεύγουσα στο παράρτημα IX του τελευταίου κανονισμού. Η αιτιολογία που παρατέθηκε είναι ίδια με εκείνη που είχε παρατεθεί στην απόφαση 2010/413. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύτηκαν βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

21 Η εγγραφή της προσφεύγουσας στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 και στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 δεν επηρεάστηκε από την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 2012/829/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2012, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 356, σ. 71), και του κανονισμού (ΕΕ) 1263/2012, για την τροποποίηση του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ L 356, σ. 34).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

22 Με εισαγωγικό δίκης έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Ιανουαρίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

23 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Μαΐου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου στην παρούσα δίκη. Με διάταξη της 8ης Ιουλίου 2011, η πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε την αίτηση αυτή.

24 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της και συμπλήρωσε την επιχειρηματολογία της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011.

25 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Μαΐου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της και συμπλήρωσε την επιχειρηματολογία της κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 267/2012.

26 Με διάταξη της προέδρου του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 2013, αφού ακούστηκαν οι διάδικοι, η παρούσα υπόθεση και οι υποθέσεις T-4/11 και T-5/11, Export Development Bank of Iran κατά Συμβουλίου, ενώθηκαν για τη διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.

27 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Μαρτίου 2013.

28 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της και συμπλήρωσε την επιχειρηματολογία της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2012/829 και του κανονισμού 1263/2012.

29 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κηρύξει την απόφαση 2010/413 ανεφάρμοστη επ' αυτής·

— να ακυρώσει τον κανονισμό 961/2010, τον κανονισμό 267/2012 και τον κανονισμό 1263/2012, καθώς και όσους μελλοντικούς κανονισμούς συμπληρώσουν ή αντικαταστήσουν τους κανονισμούς αυτούς, μέχρι τη δημοσίευση της οριστικής αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, κατά το μέρος που την αφορούν·

— να ακυρώσει το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφοι 2, στοιχεία α′ και β′, και 4, του κανονισμού 267/2012, κατά το μέρος που οι διατάξεις αυτές την αφορούν·

— να ακυρώσει την απόφαση 2010/644, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, καθώς και την απόφαση 2012/829 και όσες μελλοντικές πράξεις συμπληρώσουν ή αντικαταστήσουν τις πράξεις αυτές, μέχρι τη δημοσίευση της οριστικής αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, κατά το μέρος που την αφορούν·

— να ακυρώσει τις αποφάσεις που περιλαμβάνονται στα έγγραφα της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

30 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως των μελλοντικών πράξεων

31 Όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας, το οποίο διατυπώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να ακυρωθεί όποια μελλοντική πράξη συμπληρώσει ή αντικαταστήσει τις προσβαλλόμενες πράξεις, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δύναται να επιληφθεί μόνον αιτήματος για την ακύρωση υπαρκτής και βλαπτικής πράξεως. Επομένως, μολονότι στην προσφεύγουσα δύναται να επιτραπεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις (βλ. σκέψη 49 κατωτέρω), να αναδιατυπώσει τα αιτήματά της έτσι ώστε αυτά να αφορούν την ακύρωση των πράξεων που κατά τη διάρκεια της δίκης αντικατέστησαν τις αρχικώς προσβληθείσες πράξεις, παρά ταύτα η λύση αυτή δεν δύναται να καταστήσει δυνατό τον θεωρητικό έλεγχο της νομιμότητας υποθετικών πράξεων που δεν έχουν ακόμη εκδοθεί (διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-22/96, Langdon κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1009, σκέψη 16, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 32).

32 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί, ως απαράδεκτο, το αίτημα ακυρώσεως όποιας μελλοντικής πράξεως συμπληρώσει ή αντικαταστήσει τις πράξεις που προσβάλλονται στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

Επί του παραδεκτού του δευτέρου και του τρίτου αιτήματος της προσφεύγουσας

33 Με το δεύτερο και το τρίτο αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, να ακυρώσει τον κανονισμό 961/2010, τον κανονισμό 267/2012 και τον κανονισμό 1263/2012 και, αφετέρου, να ακυρώσει το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφοι 2, στοιχεία α′ και β′, και 4, του κανονισμού 267/2012, κατά το μέρος που οι πράξεις και διατάξεις αυτές την αφορούν.

34 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου της διατάξεως αυτής, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα.

35 Πάντως, πρώτον, όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012 κατά το μέρος που αφορούν την προσφεύγουσα, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι κανονισμοί αυτοί συγγενεύουν τόσο με πράξεις γενικής ισχύος, στο μέτρο που με γενικό και αφηρημένο τρόπο απαγορεύουν σε μια κατηγορία συγκεκριμένων αποδεκτών, μεταξύ άλλων, να θέτουν κεφάλαια και οικονομικούς πόρους στη διάθεση των προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα ονόματα περιλαμβάνονται στους καταλόγους που περιέχονται στα παραρτήματά τους, όσο και με δέσμη ατομικών αποφάσεων έναντι αυτών των προσώπων και οντοτήτων (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψεις 241 έως 244). Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όσον αφορά τις πράξεις που εκδίδονται βάσει των διατάξεων περί της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας, όπως είναι ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012, η ατομική φύση των πράξεων αυτών είναι εκείνη που, σύμφωνα με το άρθρο 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθιστά δυνατή την πρόσβαση στον δικαστή της Ένωσης.

36 Επομένως, η προσφεύγουσα, της οποίας το όνομα περιλαμβάνεται στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010 και στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, παραδεκτώς ζητεί την ακύρωση των δύο αυτών κανονισμών, κατά το μέρος που την αφορούν.

37 Δεύτερον, όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφοι 2, στοιχεία α′ και β′, και 4, του κανονισμού 267/2012, κατά το μέρος που οι διατάξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ευθύς εξαρχής ότι το αίτημα αυτό δεν δύναται να ερμηνευθεί ως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των διατάξεων αυτών, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν περιορίζεται να προβάλει έλλειψη νομιμότητάς τους αλλά ρητώς ζητεί την ακύρωσή τους.

38 Στη συνέχεια, όσον αφορά το ίδιο αίτημα, επισημαίνεται ότι ουδεμία από τις τρεις περιπτώσεις που αφορά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ όπως προεκτέθηκαν στη σκέψη 34 συντρέχει εν προκειμένω.

39 Πρώτον, η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτης των εν λόγω διατάξεων.

40 Δεύτερον, ασφαλώς οι επίμαχοι κανονισμοί αφορούν άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, εφόσον κατονομάζεται στα παραρτήματά τους όπου παρατίθενται τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων που αποτελούν το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων. Παρά ταύτα, η κρίση αυτή δεν ισχύει για τις διατάξεις την ακύρωση ειδικά των οποίων ζητεί η προσφεύγουσα, οι οποίες έχουν εφαρμογή επί μιας με γενικό και αφηρημένο τρόπο περιγραφόμενης κατηγορίας υποκειμένων δικαίου, δηλαδή είτε επί των κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού 267/2012, είτε επί του

συνόλου των οικονομικών μονάδων που δύνανται να έχουν εμπορικές σχέσεις με τις εν λόγω οντότητες ή με το Ιράν. Κατά συνέπεια, οι εν λόγω διατάξεις έχουν γενικό χαρακτήρα έναντι της προσφεύγουσας.

41 Τρίτον, χωρίς να χρειάζεται να καθοριστεί αν οι εν λόγω διατάξεις αποτελούν κανονιστικές πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, διαπιστώνεται ότι περιέχουν εκτελεστικά μέτρα. Πράγματι, προκειμένου τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται εκεί να έχουν εφαρμογή επί συγκεκριμένων ιδιωτών, οι τελευταίοι πρέπει να είναι εγγεγραμμένοι, ή να έχει διατηρηθεί η εγγραφή τους, στους καταλόγους που περιλαμβάνονται σε παράρτημα των εν λόγω κανονισμών, όπως προκύπτει από το άρθρο 36, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010, όσον αφορά τους περιορισμούς του άρθρου 16, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, και από το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012, όσον αφορά τους περιορισμούς του άρθρου 23, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Εν προκειμένω, τέτοια εκτελεστικά μέτρα ελήφθησαν, έναντι της προσφεύγουσας, υπό τη μορφή των διαφόρων πράξεων με τις οποίες ενεγράφη ή διατηρήθηκε η εγγραφή της, μετά από επανεξέταση, αντιστοίχως στους καταλόγους του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012.

42 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν ζητεί παραδεκτώς την ακύρωση του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 23, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού 267/2012.

43 Οι διαπιστώσεις αυτές δεν κλονίζονται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα βάλλει κατά των επίμαχων διατάξεων μόνο στο μέτρο που την αφορούν. Πράγματι, το γεγονός ότι οι διατάξεις αυτές εφαρμόστηκαν επί της προσφεύγουσας δεν μεταβάλλει τη νομική φύση τους ως πράξεων γενικής ισχύος.

44 Τρίτον, όσον αφορά τον κανονισμό 1263/2012, επισημαίνεται ότι αυτός εισήγαγε στον κανονισμό 267/2012 πρόσθετα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, χωρίς όμως να τροποποιήσει το παράρτημα IX του τελευταίου και χωρίς το Συμβούλιο να έχει προβεί σε επανεξέταση του παραρτήματος αυτού. Μολονότι τα πρόσθετα αυτά μέτρα δύνανται να αυξήσουν τον βαθμό στον οποίο η προσφεύγουσα θίγεται από την εγγραφή της στους καταλόγους των προσώπων και οντοτήτων που αποτελούν το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων, παρά ταύτα τα μέτρα αυτά έχουν γενικό χαρακτήρα, ακριβώς όπως το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφοι 2, στοιχεία α′ και β′, και 4, του κανονισμού 267/2012. Κατά συνέπεια, ούτε του κανονισμού 1263/2012 την ακύρωση ζητεί παραδεκτώς η προσφεύγουσα.

45 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα το τρίτο αίτημα της προσφεύγουσας, καθώς και το δεύτερο αίτημά της κατά το μέρος που αφορά τον κανονισμό 1263/2012.

Επί της προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας

46 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 9, 10 και 20 ανωτέρω, μετά την άσκηση της προσφυγής ο κατάλογος του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε με νέο κατάλογο, ο οποίος θεσπίστηκε με την απόφαση 2010/644, ο δε κανονισμός 423/2007, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό 961/2010, που ο ίδιος καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό 267/2012. Επιπλέον, στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, το Συμβούλιο ρητώς εξέθεσε ότι προέβη σε πλήρη επανεξέταση του καταλόγου του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα πρόσωπα, οι οντότητες και οι οργανισμοί που απαριθμούνται εκεί, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, πρέπει να συνεχίσουν να αποτελούν το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων. Η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αρχικά της αιτήματα έτσι ώστε το ακυρωτικό της αίτημα να αφορά, πέραν της αποφάσεως 2010/644, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, το

παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 και την απόφαση 2012/829. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή προέβαλαν αντιρρήσεις μόνον όσον αφορά την προσαρμογή σχετικά με την τελευταία από τις πράξεις αυτές.

47 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν απόφαση ή κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, κατά τη διάρκεια της δίκης, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματά του και τους λόγους του ακυρώσεως. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την οικονομία της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπλέον, θα ήταν άδικο να έχει το καθού θεσμικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά μιας πράξεως, να προσαρμόσει την προσβαλλομένη πράξη ή να την αντικαταστήσει με άλλη και να επικαλεστεί, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτή την τροποποίηση ή αντικατάσταση για να στερήσει τον αντίδικο από τη δυνατότητα να επεκτείνει στη μεταγενέστερη πράξη τα αρχικά του αιτήματα και τους αρχικούς του λόγους ακυρώσεως ή να διατυπώσει πρόσθετα αιτήματα και πρόσθετους λόγους ακυρώσεως της πράξεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

48 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει όσον αφορά τις πράξεις, όπως η απόφαση 2011/783 και ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011, με τις οποίες διαπιστώνεται ότι απόφαση ή κανονισμός πρέπει να συνεχίσουν να αφορούν άμεσα και ατομικά ορισμένους ιδιώτες, κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως ρητώς επιβαλλόμενης από την ίδια απόφαση ή τον ίδιο κανονισμό.

49 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα παραδεκτώς ζητεί την ακύρωση επίσης της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, οι οποίοι την ενέγραψαν και διατήρησαν την εγγραφή της στους καταλόγους των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων, όπως οι κατάλογοι αυτοί προσαρτώνται στον κανονισμό 961/2010, καθώς και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές την αφορούν (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 47 απόφαση People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 47).

50 Αντιθέτως, η απόφαση 2012/829 δεν αντικαθιστά προγενέστερη πράξη αφορώσα άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα ούτε εκδόθηκε κατόπιν πλήρους επανεξετάσεως των καταλόγων των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων. Πράγματι, η απόφαση αυτή περιέχει μόνο διατάξεις που αφορούν τα χρηματοοικονομικά ιδρύματα που είναι εγκατεστημένα στο έδαφος της Ένωσης, καθώς και μια προσθήκη στον κατάλογο των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων, ο οποίος περιλαμβάνεται στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413. Κατά συνέπεια, δεν αφορά ούτε άμεσα ούτε ατομικά την προσφεύγουσα και η τελευταία, όπως το Συμβούλιο υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαραδέκτως προσάρμοσε τα αιτήματά της για να ζητήσει την ακύρωσή της.

Επί της ουσίας

51 Με το τέταρτο αίτημά του, κατά το μέρος που είναι παραδεκτό (βλ. σκέψη 32 ανωτέρω), η προσφεύγουσα ζητεί στην ουσία από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει τις πράξεις με τις οποίες ενεγράφη, και διατηρήθηκε η εγγραφή της, στους καταλόγους των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων. Επιπλέον, με το δεύτερο αίτημά της, στο μέτρο που είναι παραδεκτό (βλ. σκέψεις 32 και 44 ανωτέρω), η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει τον κανονισμό 961/2010 και τον κανονισμό 267/2012, κατά το μέρος που την αφορούν. Πάντως, από τις κρίσεις που προεκτέθηκαν στη σκέψη 35 προκύπτει ότι οι πράξεις αυτές αφορούν

την προσφεύγουσα ακριβώς στο μέτρο που κατονομάζεται αντιστοίχως στα παραρτήματά τους VIII και IX. Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι στην πραγματικότητα το δεύτερο αίτημα συγχέεται με το τέταρτο.

52 Τέλος, το πέμπτο αίτημα της προσφεύγουσας αφορά την ακύρωση των αποφάσεων που φέρεται ότι περιλαμβάνονται στα έγγραφα της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011. Δεδομένου ότι ακριβώς με τα δύο αυτά έγγραφα η προσφεύγουσα ενημερώθηκε για τη διατήρηση της εγγραφής της στους καταλόγους των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων, κατόπιν της εκδόσεως, αντιστοίχως, της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, καθώς και της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, και ότι, επομένως, τα εν λόγω έγγραφα δεν έχουν το αυτοτελές περιεχόμενο αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι στην πραγματικότητα το πέμπτο αίτημα συγχέεται με το τέταρτο.

53 Συναφώς, η προσφεύγουσα διατυπώνει πέντε λόγους ακυρώσεως, με τον πρώτο εκ των οποίων προβάλλει παράβαση του άρθρου 215 ΣΛΛΕ, με τον δεύτερο παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, με τον τρίτο πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο και πλάνη εκτιμήσεως, με τον τέταρτο παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιοκτησίας και με τον πέμπτο παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

54 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των λόγων ακυρώσεως. Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι, ως προέκταση του ιρανικού κράτους, η προσφεύγουσα δεν δύναται να επικαλεστεί τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

55 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει πρώτα να εξετάσει τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Παρά ταύτα, πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα δύναται να επικαλεστεί τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεστεί τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα

56 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται ότι, με γνώμονα το δίκαιο της Ένωσης, νομικά πρόσωπα που αποτελούν προεκτάσεις τρίτων κρατών δεν δύνανται να επικαλεστούν τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Εφόσον η προσφεύγουσα είναι, κατ' αυτούς, προέκταση του ιρανικού κράτους, ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή επ' αυτής.

57 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ούτε ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389) ούτε οι Συνθήκες περιέχουν διατάξεις αποκλείουσες από το ευεργέτημα της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα νομικά πρόσωπα που αποτελούν προεκτάσεις κρατών. Αντιθέτως, οι διατάξεις του εν λόγω Χάρτη που ασκούν επιρροή όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, και ιδίως τα άρθρα του 17, 41 και 47, εγγυώνται τα δικαιώματα «κάθε προσώπου», διατύπωση που καταλαμβάνει νομικά πρόσωπα όπως η προσφεύγουσα.

58 Παρά ταύτα, στο πλαίσιο αυτό, το Συμβούλιο και η Επιτροπή επικαλούνται το άρθρο 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφτηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), κατά το οποίο δεν είναι παραδεκτές οι προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου από κυβερνητικούς οργανισμούς.

59 Πάντως, αφενός, το άρθρο 34 της ΕΣΔΑ αποτελεί δικονομική διάταξη που δεν έχει εφαρμογή στις διαδικασίες ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Αφετέρου, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ο σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να αποτραπεί το ενδεχόμενο ένα κράτος μέρος της ΕΣΔΑ να είναι συγχρόνως προσφεύγων και καθού ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου (βλ., στην ίδιο πνεύμα, ΕΔΔΑ, απόφαση Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran κατά Τουρκίας της 13ης Δεκεμβρίου 2007, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-V, § 81). Η κρίση αυτή δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

60 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται επίσης ότι ο κανόνας τον οποίο επικαλούνται δικαιολογείται από το γεγονός ότι ένα κράτος είναι εγγυητής του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο έδαφός του, αλλά δεν δύναται να απολαύει τέτοιων δικαιωμάτων.

61 Παρά ταύτα, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αυτός ο δικαιολογητικός λόγος ισχύει σε μια εσωτερική κατάσταση, το γεγονός ότι ένα κράτος είναι ο εγγυητής του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο έδαφός του δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την έκταση των δικαιωμάτων των οποίων δύνανται να απολαύουν στο έδαφος τρίτων κρατών νομικά πρόσωπα που αποτελούν προέκταση του ίδιου κράτους.

62 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν περιέχει κανόνα ο οποίος εμποδίζει νομικά πρόσωπα που αποτελούν προεκτάσεις τρίτων κρατών να επικαλεστούν υπέρ του εαυτού τους τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Κατά συνέπεια, τα εν λόγω πρόσωπα δύνανται να επικαλεστούν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης τα δικαιώματα αυτά αρκεί να είναι συμβατά με την ιδιότητά τους ως νομικών προσώπων.

63 Ούτως ή άλλως, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν προέβαλαν στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η προσφεύγουσα είναι πράγματι προέκταση του ιρανικού κράτους, δηλαδή οντότητα που μετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή διαχειρίζεται μια δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των αρχών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, ΕΔΔΑ, προαναφερθείσα στη σκέψη 59 απόφαση Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran κατά Τουρκίας, § 79).

64 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, στην πράξη, η προσφεύγουσα κατέχεται και ελέγχεται από το ιρανικό κράτος ή την Ιρανική Κυβέρνηση, εφόσον η γενική της συνέλευση απαρτίζεται από διάφορα μέλη της Ιρανικής Κυβερνήσεως. Επιπροσθέτως, κατά το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα διευθύνει μια δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των ιρανικών αρχών, εφόσον έχει ως σκοπό την προαγωγή του ιρανικού εξωτερικού εμπορίου στο πλαίσιο της συνεργασίας με τις αναπτυσσόμενες χώρες. Επιπλέον, η παροχή τραπεζικών υπηρεσιών είναι ουσιώδης εν γένει για τις οικονομικές δραστηριότητες και την κοινωνία.

65 Πάντως, το γεγονός ότι το ιρανικό κράτος κατέχει το μεγαλύτερο μέρος του κεφαλαίου της προσφεύγουσας και το γεγονός ότι οι παρεχόμενες από αυτήν τραπεζικές υπηρεσίες είναι αναγκαίες για τη λειτουργία της οικονομίας ενός κράτους δεν προσδίδουν στις δραστηριότητες αυτές τον χαρακτήρα δημόσιας υπηρεσίας ούτε συνεπάγονται ότι η προσφεύγουσα μετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας.

66 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δύναται να επικαλεστεί υπέρ αυτής τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

67 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι δεν ακούστηκε πριν από την εγγραφή της στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010, δεύτερον, ότι η παρατιθέμενη αιτιολογία είναι ανεπαρκής και, τρίτον, ότι, παρά τις προηγούμενες αιτήσεις της, απέκτησε πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου μόνο μετά τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής.

68 Ειδικότερα, όσον αφορά την αιτιολογία, η προσφεύγουσα διατείνεται, στην ουσία, ότι δεν είναι σε θέση να κατανοήσει επί ποιας βάσεως στηρίχθηκε η εγγραφή της στους καταλόγους των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων, ότι η ανεπάρκεια της αιτιολογίας δεν θεραπεύεται από τα έγγραφα που κοινοποιήθηκαν αργότερα και ότι το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011 που της απηύθυνε το Συμβούλιο έχει στερεότυπο περιεχόμενο.

69 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αντικρούει τα επιχειρήματα αυτά.

70 Πρέπει να εξεταστεί ευθύς εξαρχής η αιτίαση περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

71 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας βλαπτικής πράξεως, όπως η υποχρέωση αυτή προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, στο άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, σκοπό έχει, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκή στοιχεία ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή αν ενδεχομένως έχει ελάττωμα το οποίο καθιστά δυνατό να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον τελευταίο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία χωρεί παρέκκλιση μόνο για επιτακτικούς λόγους. Επομένως, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να γνωστοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο συγχρόνως με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, η δε έλλειψή της δεν δύναται να καλυφθεί από το ότι ο ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση της κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

72 Επομένως, εκτός αν επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή απορρέοντες από τις διεθνείς τους σχέσεις αντιτίθενται στη γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων, το Συμβούλιο οφείλει να γνωστοποιήσει σε μια οντότητα την οποία αφορούν περιοριστικά μέτρα τους συγκεκριμένους και ακριβείς λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι πρέπει να ληφθούν τα μέτρα αυτά. Έτσι, οφείλει να εκθέσει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση των περί ων πρόκειται μέτρων και τις σκέψεις που το οδήγησαν να τα λάβει (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 71 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Επιπλέον, η αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να αξιολογείται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των προβαλλόμενων λόγων και το συμφέρον για σχετικές εξηγήσεις που μπορεί να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, δεδομένου ότι η επάρκεια μιας αιτιολογίας πρέπει να αξιολογείται με γνώμονα όχι μόνον το κείμενο της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιό της καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, βλαπτική πράξη είναι αρκούντως αιτιολογημένη όταν εκδόθηκε σε

πλαίσιο γνωστό στον ενδιαφερόμενο, το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη έναντι αυτού (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 71 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Επισημαίνεται εξαρχής ότι, για να αξιολογηθεί η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη, πέραν του αιτιολογικού των προσβαλλόμενων πράξεων, η πρόταση λήψεως περιοριστικών μέτρων την οποία το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα.

75 Πράγματι, αφενός, από την εν λόγω πρόταση, όπως κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα, προκύπτει ότι η πρόταση αυτή υποβλήθηκε στις αντιπροσωπείες των κρατών μελών στο πλαίσιο της λήψεως των περιοριστικών μέτρων που την αφορούσαν και ότι, επομένως, αποτελεί στοιχείο στο οποίο στηρίχτηκαν τα ίδια μέτρα.

76 Αφετέρου, είναι αλήθεια ότι η πρόταση αυτή κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα τόσο μετά την έκδοση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010 όσο και μετά την άσκηση της προσφυγής. Κατά συνέπεια, δεν δύναται να συμπληρώσει βασίμως την αιτιολογία της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010. Παρά ταύτα, δύναται να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της νομιμότητας των μεταγενέστερων πράξεων, δηλαδή της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012.

77 Όσον αφορά την προσφεύγουσα, οι προσβαλλόμενες πράξεις παραθέτουν ως μοναδική αιτιολογία ότι έχει αναλάβει εκκρεμείς συναλλαγές της τράπεζας Melli κατόπιν των κυρώσεων που η Ένωση επέβαλε στην τράπεζα αυτή.

78 Η πρόταση λήψεως περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2011 επαναλαμβάνει την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων.

79 Τέλος, το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011 που απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα περιορίζεται να αναφέρει ότι, κατόπιν επανεξετάσεως, το Συμβούλιο αποφάσισε ότι η προσφεύγουσα πρέπει να συνεχίσει να αποτελεί το αντικείμενο των περιοριστικών μέτρων που προβλέπονται στο πλαίσιο της αποφάσεως 2010/413 και του κανονισμού 961/2010, επειδή ο φάκελος δεν περιείχε νέα στοιχεία που να δικαιολογούν μεταβολή της θέσεώς του, οπότε παρέμεναν βάσιμοι οι λόγοι εγγραφής στα παραρτήματα των δύο αυτών πράξεων.

80 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η μοναδική αιτιολογία την οποία επικαλείται το Συμβούλιο δεν είναι αρκούντως συγκεκριμένη, εφόσον δεν διευκρινίζει τι νοείται ως «ανάληψη» όσον αφορά τραπεζικές συναλλαγές, ούτε ποιες συναλλαγές της τράπεζας Melli ανέλαβε η προσφεύγουσα, ούτε ποιοι είναι οι τρίτοι που τελικά θα ωφελούνταν από τις επίμαχες συναλλαγές. Επιπλέον, το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, που απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα, δεν περιέχει κανένα πρόσθετο στοιχείο ικανό να αιτιολογήσει τα μέτρα που της επιβλήθηκαν.

81 Όσον αφορά την έννοια της «αναλήψεως» εκκρεμών τραπεζικών συναλλαγών, το Συμβούλιο υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατόπιν ερωτήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η έννοια αυτή καλύπτει την ανάληψη των συναλλαγών της τράπεζας Melli οι οποίες είχαν παγώσει λόγω των περιοριστικών μέτρων, στο πλαίσιο περίπλοκων εργασιών που μπορούσαν να αφορούν το σύνολο των πράξεων μιας τράπεζας εντός του πλαισίου συναλλαγών μακράς διάρκειας, όπως είναι οι ενέγγυες πιστώσεις ή οι χρηματοδοτήσεις. Πάντως, διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία αυτά είναι τόσο γενικής φύσεως όσο εκείνα που περιέχονται στη μοναδική αιτιολογία και, ειδικότερα, δεν παρέχουν καμία διευκρίνιση όσον αφορά τη συγκεκριμένη φύση των υπηρεσιών που παρείχε η προσφεύγουσα. Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι οι ενέγγυες πιστώσεις ή οι χρηματοδοτήσεις αναφέρθηκαν μόνο χάριν παραδείγματος και ότι το Συμβούλιο δεν προσδιόρισε καμία συγκεκριμένη πράξη την οποία η προσφεύγουσα τέλεσε ως «ανάληψη» συναλλαγών της τράπεζας Melli.

82 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, από το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, από το άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και από το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, καθώς και την υποχρέωση γνωστοποιήσεως στην προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως ενδιαφερόμενης οντότητας, των στοιχείων που έγιναν δεκτά εις βάρος της όσον αφορά την αιτιολογία των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων που αποφασίστηκαν έναντι αυτής.

83 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός στο μέτρο που με αυτόν προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, διαπίστωση που από μόνη της δικαιολογεί την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων κατά το μέρος που αφορούν την προσφεύγουσα.

84 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, πρέπει να ακυρωθούν οι πράξεις με τις οποίες η προσφεύγουσα ενεγράφη, και διατηρήθηκε η εγγραφή της, στους καταλόγους των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα και οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν προς στήριξη του τετάρτου και του πέμπτου αιτήματος της προσφεύγουσας.

85 Δεδομένου ότι ακυρώνεται η εγγραφή της προσφεύγουσας στους καταλόγους που προσαρτώνται στις προσβαλλόμενες πράξεις, η απόφαση 2010/413 δεν δύναται πλέον να αφορά την προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, παρέλκει τόσο η απόφανση επί του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας, το οποίο προεκτέθηκε στη σκέψη 29, όσο και η εξέταση της ενστάσεως του Συμβουλίου ότι είναι απαράδεκτο το αίτημα αυτό.

Επί των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως

86 Όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα της ακυρώσεως των πράξεων με τις οποίες η προσφεύγουσα ενεγράφη, και διατηρήθηκε η εγγραφή της, στους καταλόγους των προσώπων που αποτελούν το αντικείμενο μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων, κατ' αρχάς επισημαίνεται ότι το παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010, ειδικά δε όπως αυτό έχει υπό τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, δεν παράγει πλέον έννομα αποτελέσματα κατόπιν της καταργήσεως του τελευταίου κανονισμού με τον κανονισμό 267/2012. Κατά συνέπεια, η ακύρωση της εγγραφής της προσφεύγουσας στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010, ειδικά δε όπως αυτό έχει υπό τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα, αφορά μόνο τα αποτελέσματα της εν λόγω εγγραφής που παρήχθησαν έναντι της προσφεύγουσας μεταξύ της θέσεώς του σε ισχύ και της καταργήσεώς του.

87 Στη συνέχεια, όσον αφορά το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, πρέπει να υπομνησθεί ότι, βάσει του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 280 ΣΛΕΕ οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός παράγουν αποτελέσματα μόνον από τη λήξη της κατά το άρθρο 56, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως ή, αν έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από την απόρριψή της. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο διαθέτει δίμηνη προθεσμία, παρεκτεινόμενη κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως, από της κοινοποιήσεως της παρούσας αποφάσεως για να άρει τη διαπιστωθείσα παράβαση λαμβάνοντας, εν ανάγκη, νέα περιοριστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας.

88 Εν προκειμένω, ο κίνδυνος να θιγεί κατά τρόπο σοβαρό και ανεπανόρθωτο η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων που επιβάλλει ο κανονισμός 961/2012 δεν είναι αρκούντως υψηλός, λαμβανομένων υπόψη των σημαντικών επιπτώσεων που τα μέτρα αυτά έχουν επί των δικαιωμάτων και των ελευθεριών της προσφεύγουσας, για να δικαιολογήσει τη διατήρηση των αποτελεσμάτων του εν λόγω κανονισμού έναντι της προσφεύγουσας για χρονικό διάστημα πέραν εκείνου που

προβλέπεται από το άρθρο 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, T-316/11, Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38).

89 Τέλος, όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα της ακυρώσεως της εγγραφής της προσφεύγουσας στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτό έχει υπό την απόφαση 2010/644 και στη συνέχεια την απόφαση 2011/783, πρέπει να υπομνησθεί ότι, βάσει του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο δύναται, αν το κρίνει αναγκαίο, να προσδιορίσει τα αποτελέσματα της ακυρωθείσας πράξεως που θεωρούνται οριστικά.

90 Εν προκειμένω, ύπαρξη διαφοράς μεταξύ της ημερομηνίας παραγωγής των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως της εγγραφής της προσφεύγουσας στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 και της ακυρώσεως της εγγραφής της στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτό έχει υπό την απόφαση 2010/644 και στη συνέχεια την απόφαση 2011/783, θα μπορούσε να θίξει σοβαρά την ασφάλεια δικαίου, δεδομένου ότι οι εν λόγω πράξεις επιβάλλουν πανομοιότυπα περιοριστικά μέτρα στην προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, τα αποτελέσματα του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτό έχει υπό την απόφαση 2010/644 και στη συνέχεια την απόφαση 2011/783, πρέπει να διατηρηθούν έναντι της προσφεύγουσας μέχρι την παραγωγή των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως της εγγραφής της προσφεύγουσας στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 88 απόφαση Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, σκέψη 39).

Επί των δικαστικών εξόδων

91 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επιπλέον, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων κατά την κρίση του. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε κατά τα ουσιώδη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

92 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει, κατά το μέρος που αφορούν την Bank Refah Kargaran:

— **το παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, και στη συνέχεια με την απόφαση 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011·**

— **την απόφαση 2010/644·**

— **το παράρτημα VIII του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010·**

— **την απόφαση 2011/783·**

— **τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011·**

— **το παράρτημα IX του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010.**

2) Τα έναντι της Bank Refah Kargaran αποτελέσματα του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644 και στη συνέχεια με την απόφαση 2011/783, διατηρούνται μέχρι την ημερομηνία παραγωγής των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, κατά το μέρος που αφορά την Bank Refah Kargaran.

3) Καταργείται η δίκη όσον αφορά το αίτημα να κηρυχθεί η απόφαση 2010/413 ανεφάρμοστη επί της Bank Refah Kargaran.

4) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

5) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα της Bank Refah Kargaran.

6) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Σεπτεμβρίου 2013.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 4

Σκεπτικό 5

Επί του παραδεκτού 5

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως των μελλοντικών πράξεων 5

Επί του παραδεκτού του δευτέρου και του τρίτου αιτήματος της προσφεύγουσας 6

Επί της προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας 7

Επί της ουσίας 8

Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεστεί τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα 9

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας 11

Επί των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως 13

Επί των δικαστικών εξόδων 14